

רע"פ 225/21 - אלקאר דביר בע"מ נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 225/21

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקשת: אלקאר דביר בע"מ

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו ב-עפמ"ק 38840-11-20 מיום 15.12.2020 שניתן על ידי השופט צ' קאפח

בשם המבקשת: עו"ד שלמה אסולין

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (השופט צ'קאפח) בעפמ"ק 38840-11-20, מיום 15.12.2020, בגדרו נדחה ערעור המבקשת על החלטת בית משפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (השופט ד' סעדון) בהמ"ש 43925-08-20, מיום 5.11.2020, שלא להיעתר לבקשתה להארכת מועד להישפט.

באפריל אשתקד פנתה המבקשת, חברה העוסקת במכירת וקניית רכבים, לעיריית תל אביב (להלן: העירייה) - לאחר שהתברר לה כי דברי דואר רבים לא הגיעו למענם - וגילתה כי נרשמו לחובתה 65 דו"חות חניה ותעבורה, אשר לא שולמו.

בבקשתה להארכת מועד להישפט טענה המבקשת, כי הרכבים נמכרו לאחרים, אך טרם הושלם הליך העברת הבעלות; ומשכך פנתה בבקשה לעירייה להסבת הודעות הקנס על שם הנהגים שנהגו ברכבים, אשר נדחתה בנימוק כי

הודעות הקנס הפכו חלוטות.

2. בית משפט לעניינים מקומיים דחה את בקשת המבקשת להישפט באיחור, בקובעו כי לא עלה בידיה להפריך את "חזקת המסירה", הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 (להלן: תקנות סדר הדין הפלילי), שכן לא הוכיחה כי אי קבלת הודעות הקנס נבעה מסיבות שאינן תלויות בה.

3. ערעור המבקשת לבית המשפט המחוזי נדחה ביום 15.12.2020.

נקבע, כי המבקשת לא הפריכה את חזקת המסירה העומדת למשיבה; כי אין לה אלא להלין על עצמה, שעה שלא העבירה לאלתר את בעלות הרכבים על שם הרוכשים; כי טענתה באשר לאי קבלת דיוור במשך תקופה ארוכה מעלה תמיהה מדוע לא פעלה להסדרת המחדל; וכי חלק מהדו"חות לא ניתנו כלל בתקופה זו.

4. מכאן הבקשה שלפניי, בה טוענת המבקשת כי שאלת יישומה של חזקת המסירה והנטל המוטל על מי שמבקש להפריכה, היא סוגיה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור.

זאת ועוד, טוענת המבקשת כי נגרם לה עיוות דין, היות שאי קבלת הודעות הקנס מנעו ממנה להסבועל שם הנהגים שנהגו ברכב בשעת ביצוע העבירות.

5. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת סוגיה עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים שבהם עולה חשש שנגרם לו עיוות דין מהותי או אי צדק קיצוני (רע"פ 2918/19 רוחאנא נ' מדינת ישראל (5.5.2019)).

הבקשה שלפניי לא נמנית עם מקרים חריגים אלה, ודי בכך בכדי לדחותה. בית משפט זה עמד לא פעם על חוקיותה של "חזקת המסירה" הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 ולפיכך אין בבקשה שלפניי כל סוגיה עקרונית החורגת מעניינה של המבקשת (רע"פ 6942/20 ג'ראיסי נ' מדינת ישראל (3.11.2020)).

זאת ועוד, טענותיה של המבקשת נסובות על קביעות שבעובדה באשר לאופן שליחת הודעות הקנס, אשר נדונו על ידי שתי הערכאות הקודמות - ונדחו.

כידוע, ערכאת ערעור נוהגת שלא להתערב בממצאי עובדה ומהימנות, קל וחומר ערכאת הערעור ב"גלגול שלישי", ועל כן לא מצאתי כי יש בטענות המבקשת כדי להצדיק מתן רשות ערעור (רע"פ 6529/20 גודלאק רנט א-קאר נ' מדינת ישראל (15.10.2020)).

6. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ט בשבט התשפ"א (11.2.2021).

ש ו פ ט
